

ceres ved de i §§ 198—199 omhandlede Momenter, i modsat Fald kan Straffen altsaa ikke gaae saa høit, thiøndt det ikke er anseet for nødent udtryffeligt at nævne nogen Grændse i denne Henseende (3, 3¹/₂ eller 3³/₄ Aars Straf-arbejde). Afgjørelsen af, om Betingelsen for at Tiltale kan bortfalde er tilstede, nemlig at der ikke er skeet „betydelig“ Skade, maa naturligvis ligge i Anklagemagtens Haand; naar Tiltale af denne er institueret, ville Domstolene, naar Tilfældet overhovedet findes at høre ind under § 200, ikke kunne frifinde den Paagjældende, fordi den Fornærmede ønsker det, selv om Domstolene maatte have en anden Anskuelse om Skadens Betydelighed end Anklagemagten.

Med Hensyn til Affattelsen af den første Deel af Udskiftets § 201, angaaende Lemlæstelser eller de meget grove Legemsbestadigelser, findes der efter det allerede Anførte kun Anledning til at bemærke, at de brugte Udtryk — see iøvrigt ogsaa Udtrykkene i § 200 — omfatte enhver Lemlæstelse eller Skade paa Helbredden af den betegnede Beskaffenhed uden Hensyn til Maaden, hvorpaa eller Midlet hvorved Gjerningsmanden har bevirket den. Paragraphens Straffebestemmelse omfatter saaledes navnlig ogsaa den, der paafører en Anden en betydelig og uoprettelig Skade paa Helbredden eller Sjælskræfterne ved Hjælp af Gift, og Kommissionen har ikke kunnet finde nogen Føle til — saaledes som det er skeet andre Steder, bl. A. i den norske Straffelov Kap. 15 § 8 — særligt at omtale og fremhæve dette Tilfælde, da det ikke synes at have nogen væsentlig Indflydelse paa Forbrydelsens Charakter, om den totale eller partielle Tilintetgjørelse af en Persons Helbred er bevirket ved indvortes eller udvortes Midler, og da det forstaaer sig af sig selv, at Tilfældet falder ind under Begrebet om Forsøg paa Drab eller Mord, hvis den Paagjældendes Død, om end kun eventuelt, var tilfattet ved Forgivelsen, saavel som under Begrebet om Attentat paa en betydelig Legemsbestadigelse, naar en saadan var tilfattet, men ikke er skeet. Noget Andet er det, at Brugen af et saa særligt Middel som Gift maa ansees som en stærkende Omstændighed, men der er formeentlig aabnet Afgang til at tage tilbørligt

Hensyn hertil, ifølge det i § 201 foreslaaede Straffemaximum, 12 Aars Straf-arbejde. Man har meent, at dette ikke burde sættes lavere, fordi der under Paragraphens Bestemmelse indbefattes de meest atroce Tilfælde, navnlig t. Ex. det berørte Forgiftningstilfælde, hvor den Skyldige med beraad Hu og aldeles bestemt Hensigt tilføier en Anden en Lemlæstelse, berøver ham Forstanden o. s. v. — Foraavidt har Kommissionen været enig; derimod fremtræder den oftere berørte Meningsforskjellighed med Hensyn til Paragraphens 2det Stykke. Kommissionens Mindretal (Klein og Venning) antager, ifølge den ovenfor ved Udskiftets § 185 nærmere udviklede Anskuelse, at Hovedudgangspunktet ved disse saavel som ved alle andre Forbrydelser maa være det, at der til Gjerningen hører en tilsvarende forbryderisk Villie, og mener derfor, at 2det Stykke af Udskiftets § 201, som den foreligger, bør udgaae og istedetfor samme efter Udskiftets § 202 optages en ny Paragraph saalydende:

„Har en Volds handling, eller anden med retsstridig Hensigt udøvet Virksomhed, høit en Skade til Følge, der efter den Maade, hvorpaa Gjerningen er udført, de benyttede Redskaber eller Midler og de iøvrigt tilstedeværende Omstændigheder maa antages at have ligget udenfor Gjerningsmandens Villie, bliver Straffen at bestemme efter Beskaffenheden af det Onde, som det var hans Hensigt at tilføie eller som han dog maatte forudsee som en rimelig Følge af Gjerningen, men den bevirkede større Skade derved at tage i Betragtning som en særlig stærkende Omstændighed. Naar betydelig Skade efter § 201 er skeet, bør ingeninde ringere Straf end Fængsel anvendes, om Hensigten end kun var at udøve en under § 197 henhørende Vold, og kan efter Omstændighederne den højeste Straffegrad efter sidstnævnte Paragraph stige indtil 2 Aars Forbedringshuusarbejde og efter §§ 198—200 forhøies med indtil det Halve.“

Efter Mindretallets Formening taler iøvrigt ikke blot den Omstændighed imod Fleertallets 2det Stykke af § 201, at det hviler paa en principiel urigtig Opfattelse af det, hvorpaa det